

Súd: Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka: 28Csp/50/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1423207415
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Vašková
ECLI: ECLI:SK:MSBA4:2025:1423207415.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava IV v konaní pred sudkyňou JUDr. Lenkou Vaškovou v právnej veci žalobcu: V. S. U., H..U., N.: XXXXXXXX, U.J. O. XXXX/XXX, XXX XX L., zast.: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., pobočka kancelárie a adresa pre doručovanie Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 47 234 679, číslo advokáta: 5866, žalovanému: Z. V., B.. XX.XX.XXXX, O. X.: J. XXXX/XXC, XXXXX X., o zaplatenie 3.129,51 EUR s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu zamietá.

II. Žalovanému sa voči žalobcovi nepriznáva nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 02.11.2023 proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 3.129,51 EUR s príslušenstvom z dôvodu, že žalobca ako veriteľ uzatvoril so žalovaným ako dlžníkom - spotrebiteľom dňa 27.05.2022 Úverovú zmluvu č.XXXXXXXXXX, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú Úverové zmluvné podmienky spoločnosti V. S. U., H..U... Predmetom zmluvy bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 3000.00 Eur zo strany žalobcu. Žalovaný sa zaviazal peňažné prostriedky vrátiť v 58 pravidelných mesačných splátkach po 76.01 Eur. Žalovaný sa dostal do omeškania s plnením zmluvných povinností, keď úver riadne a včas nesplácal. Napriek opakovaným upozoreniam dlžné splátky nedoplatil, a teda nedošlo k riadnemu a včasnému splácaniu úveru. Na základe tejto skutočnosti po predchádzajúcej výzve žalobca dňa 22.11.2022 pristúpil k zosplateniu budúcich splátok úveru a vyzval žalovaného k splateniu celého zostatku istiny úveru a dlžných splátok. Žalobca poskytol žalovanému lehotu 15 dní na splnenie povinností, žalovaný v lehote na plnenie dlžnú sumu neuhradil, a preto si žalobca okrem dlžnej sumy uplatňuje v žalobe aj zákonné úroky z omeškania. Pred podaním žaloby vyzval žalobca listom zo dňa 14.12.2022 žalovaného k zaplateniu aktuálne dlžnej sumy s upozorením, že ak v stanovenej lehote dlžnú sumu neuhradí, bude vo veci podaná žaloba, a teda žalovaný bol vyzvaný na úhradu dlhu v posledných troch mesiacoch pred podaním tohto návrhu. Žalovaný ku dňu podania žaloby celkovo uhradil sumu 88.01 Eur a žalobca eviduje voči žalovanému dlh vo výške 3.129.51 Eur, ktorý pozostáva z nasledovných položiek: Istina vo výške 125.19 Eur, Úrok vo výške 175.99 Eur, Zosplatnená istina vo výške 2828.33 Eur, táto suma predstavuje istinu splátok po zosplatení za 6.-58. Splátky spolu vo výške 2828.33 Eur.

2. Súd vo veci rozhodol platobným rozkazom zo dňa 25.03.2024, ktorý sa však nepodarilo doručiť žalovanému do vlastných rúk na adresu pobytu podľa registra obyvateľov a nepodarilo sa súdu zistiť ani adresu skutočného pobytu žalovaného. Žalobu spolu s prílohami súd doručil žalovanému oznámením o podanej žalobe na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu a vyzval ho, aby sa do 15 dní písomne vyjadril k pripojenej žalobe a ak uplatnený nárok v celom rozsahu neuznáva, aby vo vyjadrení uviedol rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojil listiny, na ktoré sa odvoláva a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Žalovaný sa k veci nevyjadril.

3. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 02.06.2025, na ktorom sa nezúčastnila žiadna zo sporových strán, právny zástupca žalobcu svoju neprítomnosť ospravedlnil.

4. Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledovné skutočnosti: Dňa 27.05.2022 zavrel žalobca ako veriteľ so žalovaným ako spotrebiteľom úverovú zmluvu č.XXXXXXXXXXX, ktorej predmetom bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 3000.00 Eur zo strany žalobcu. Podmienky poskytnutia a splácania úveru boli stanovené nasledovne: počet splátok 58, výška splátky 76,01 Eur, ročná úroková sadzba 16,84 %, RPMN 18,2 %, celková čiastka 4.408,58 Eur, dátum prvej splátky 14.07.2022. Žalovaný uhradil celkovo sumu 88,01 Eur, čím sa dostal do omeškania s plnením zmluvných povinností, keď úver riadne a včas nesplácal.

5. Listom zo dňa 22.11.2022 označeným ako Výzva k splateniu celého dlhu, adresovanom žalovanému, žalobca vyzval žalovaného k splateniu celého úveru a k úhrade sumy 3.194,51 Eur do 15 dní. Žalobca predložil podací hárok týkajúci sa zásielky s podacím číslom G..

6. Listom zo dňa 14.12.2022 označeným ako Predžalobná výzva na zaplatenie dlhu a oznámenie o prevzatí právneho zastúpenia, právny zástupca žalobcu vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy 3199,41 Eur s tým, že v opačnom prípade bude vo veci podaná žaloba. Žalobca predložil podací hárok týkajúci sa zásielky s podacím číslom G..

7. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 30.06.2024 (ďalej len "OZ"), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

8. Podľa § 52 ods. 2 OZ sa ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

9. Podľa § 53 ods. 1 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

10. Podľa § 53 ods. 2 OZ sa za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

11. Podľa § 53 ods. 3 OZ ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

12. Podľa § 53 ods. 9 OZ ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

13. Podľa § 565 OZ ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

14. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 29.02.2024 (ďalej ako „zákon č. 129/2010 Z.z.“) veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

15. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d), e), g) až i), l) a p),

c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d), e), g) a § 10 ods. 1 písm.

b) a c) alebo

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,

e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne inak ako bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa¹⁾ a nejde o bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu,^{18b)}

f) veriteľ v zmluve o spotrebiteľskom úvere neuvedie všetky plnenia, ktoré pre spotrebiteľa vyplývajú z poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo s ním súvisia,

g) ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa osobitných predpisov.^{18aa)}

16. Podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

17. Vzhľadom na to, že v danom prípade ide o spor so slabšou stranou sporu - spotrebiteľský spor, súd podrobil ex offio prieskumu jednak samotnú Zmluvu, či neobsahuje neprijateľné podmienky a tiež, nakoľko žalobca odvodzuje svoj nárok od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, či boli splnené zákonné podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru.

18. Žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli medzi sebou zmluvu o spotrebiteľskom úvere. V dôsledku nesplácania úveru žalovaným žalobca pristúpil k vyhláseniu predčasnej splatnosti celého úveru. Súd preto skúmal, či bol dodržaný zákonný postup pre platné vyhlásenie predčasnej splatnosti celého úveru, ktorý je upravený v ust. § 53 ods. 9 OZ v spojení s ust. § 565 OZ a dospel k záveru, že tieto podmienky splnené neboli. Podľa označených ustanovení môže dôjsť k vyhláseniu predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru len vtedy, ak dlžník je v omeškaní so splátkou po dobu 3 mesiacov, pričom veriteľ ho vyzve na jej úhradu v lehote nie kratšej ako 15 dní s upozornením, že inak vyhlási úver za predčasne splatný. Zároveň musí byť preukázané, že tak výzva podľa ust. § 53 ods. 9 OZ ako aj vyhlásenie predčasnej splatnosti podľa ust. § 565 OZ boli dlžníkovi doručené alebo sa aspoň dostali do sféry jeho dispozície. Rovnako oba právne úkony musia byť kvalifikované a určité, aby bolo zrejmé, čo ním veriteľ sleduje. Žalobca neuniesol bremeno tvrdenia a ani dôkazné bremeno o tom, či a ako splnil povinnosť podľa ust. § 53 ods. 9 OZ. Žalobca len všeobecne v návrhu uviedol, že: „Napriek opakovaným upozorneniam dlžné splátky nedoplatil, a teda nedošlo k riadnemu a včasnému splácaniu úveru. Na základe tejto skutočnosti po predchádzajúcej výzve žalobca dňa 22.11.2022 pristúpil k zosplateniu budúcich splátok úveru a vyzval žalovaného k splateniu celého zostatku istiny úveru a dlžných splátok.“ Z uvedeného však nie je možné vôbec určiť, či bol dodržaný postup podľa § 53 ods. 9 OZ, ak áno, akým úkonom, nie je možné posúdiť jeho obsahové náležitosti a ani či tento úkon bol žalovanému doručený alebo sa aspoň dostal do sféry jeho dispozície. Rovnako žalobca nepredložil súdu žiaden dôkaz, ktorý by bolo možné považovať za výzvu podľa § 53 ods. 9 OZ, ktorú by súd mohol podrobiť prieskumu. Vzhľadom na uvedené je tak zrejmé, že žalobca neuniesol bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno o tom, že by vyhlásenie predčasnej splatnosti bolo platné.

19. Nakoľko žalobca svoj nárok odôvodňuje práve od vyhlásenia predčasnej splatnosti, je zrejme, že súd mu tento nárok nemohol priznať z dôvodu neplatnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru a zároveň súd nemohol žalobcovi priznať nárok na jednotlivé splátky, ktorý mu ostal zachovaný, nakoľko žalobca netvrdil, že by uplatnený nárok odvodzoval od jednotlivých splatných splátok, ani neuviedol také skutkové tvrdenia a neoznačil žiadne dôkazy, aby súd vedel určiť výšku a počet splatných splátok. V opačnom prípade by súd konal v rozpore so zásadou „ne ultra petitem“. Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, spisová značka: 11CoCsp/17/2024, v ktorom odvolací súd uviedol: „Súd je predmetom sporu, a teda skutkovým základom uplatneného nároku uvedeným v žalobe, viazaný. „V súlade s autonómiou súkromnoprávných vzťahov súdy neposkytujú ochranu právnomu vzťahu, právu ani nároku na plnenie, o ochranu ktorého žalobca nežiadal.“ (pozri Civilný sporový poriadok, Komentár, doc. JUDr. Marek Števíček, PhD. a kolektív, str. 800). Súd nie je v sporovom konaní oprávnený zaoberať sa iným právnym vzťahom, iným právom ani iným plnením čo do druhu a výšky, než aké boli vymedzené v žalobe a nemôže ani priznať iné plnenie ako to, ktoré bolo v petite žiadané. Súd teda nemôže žalobcovi prisúdiť niečo iné, než žiadal; povedané inak, súd musí rešpektovať predmet konania vymedzený žalobným návrhom. Vyplýva to jednak z dispozičného princípu sporového procesu ako aj z viazanosti súdu žalobným návrhom v zmysle ustanovenia § 216 C.s.p.. V kontexte uvedeného potom nie je možné priznať žalobcovi plnenie na základe iných, než v žalobe tvrdených skutkových okolností. Obdobný záver prijal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý v uznesení sp.zn. 4Cdo/85/2021 zo dňa 12. februára 2024 konštatoval: „súd musí rešpektovať predmet konania vymedzený žalobným návrhom, čo znamená, že plnenie nemôže priznať ani z iného skutkového základu, než aký bol predmet konania vymedzený v žalobnom návrhu.“ (totožne aj v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 122/2012 z 3. októbra 2012)....V sporovom konaní je základnou povinnosťou žalobcu uviesť rozhodujúce skutkové tvrdenia a predložiť dôkazy za účelom ich preukázania; zároveň platí, že súd nie je povinný za žalobcu vyhľadávať z predložených dôkazov rozhodujúce skutočnosti, pretože by tým nahrádzal procesnú aktivitu žalobcu. Žalobca v prejednávanej veci, ktorému síce ostal nárok na zaplatenie splátok v zmysle zmluvy o spotrebiteľskom úvere, neuviedol také rozhodujúce skutkové okolnosti a nenavrhol vykonať také dôkazy, z ktorých by okresný súd mohol určiť výšku a počet splatných splátok bez toho, aby tým nahrádzal činnosť žalobcu (ako to v zásade urobil súd prvej inštancie); žalobca netvrdil, že by uplatnený nárok odvodzoval od jednotlivých splatných splátok; svoj nárok špecifikoval ako nárok na plnenie z predčasne zosplateného úveru. Okresný súd tak bez toho, aby žalobca svoje skutkové tvrdenia zmenil či doplnil a navrhol alternatívny, resp. eventuality petít, priznal žalobcovi nárok na splatné splátky, vychádzajúc pri výpočte ich výšky zo zmluvy o úvere a zo stavu úveru ku dňu zosplatenia. V kontexte uvedeného odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie svojím postupom prekročil rámec vymedzeného petitu tým, že priznal plnenie z iného skutkového základu, ktorý nebol v žalobe uvedený, čím porušil zásadu „ne ultra petitem“, čo malo za následok porušenie práva žalovanej na spravodlivý proces; rovnako v obdobnej veci (sp.zn.4Cdo/85/2021) konštatoval najvyšší súd.“.

20. Súd ďalej podrobil zmluvu súdnemu prieskumu a dospel k záveru, že zmluva o úvere neobsahuje zákonné náležitosti, resp. tieto nie sú uvedené správne. Konkrétne ide o ročnú percentuálnu mieru nákladov a predpoklady na výpočet RPMN, ktorá bola vo výške 18,2 %, pričom výška úrokovej sadzby bola 16,84%. Zo zmluvy nevyplývajú žiadne iné náklady, ktoré by mal dlžník v súvislosti s poskytnutým úverom znášať. Avšak z náležitostí zmluvy (RPMN) je pritom zrejme, že do celkových nákladov museli vstupovať aj iné poplatky alebo náklady ako len úroková sadzba, pričom zo zmluvy nie je zrejme, o aké iné náklady by malo ísť, a teda nie je možné overiť správnosť výpočtu RPMN, následkom čoho sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na ust. § 9 ods. 9 zákona č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie, ktoré nie sú ustanovené zákonom alebo uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

21. Ďalej súd poukazuje na to, že žalobca v návrhu netvrdil nič o tom, či a ako konal s odbornou starostlivosťou a nepredložil o tom nijaký dôkaz, napriek tomu, že dôkazné bremeno v tejto otázke zaťažuje vždy veriteľa. S poukazom na uvedené tak žalobca neuniesol ani len bremeno tvrdenia o tom, či skúmal bonitu žalovaného pred uzavretím zmluvy, pričom porušenie tejto povinnosti zákon č. 129/2010 Z.z. sankcionuje nemožnosťou veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru a v prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Aj z tohto dôvodu tak súd dospel k záveru, že žalobca nebol oprávnený zosplatiť úver a poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov.

22. Vzhľadom na uvedené tak súd rozhodol o podanej žalobe tak, ako je uvedené vo výroku. Súd rovnako poukazuje na to, že žalobca uviedol, že si uplatňuje sumu 3.129.51 Eur, ktorá pozostáva z istiny vo výške 125.19 Eur, úroku vo výške 175.99 Eur a zosplatennej istiny vo výške 2.828.33 Eur. K nároku, ktorý žalobca odvodzuje od zosplatenia, sa súd vyjadril vyššie. Pokiaľ ide o úrok vo výške 175,99 Eur, tento súd nepriznal z dôvodu, že úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Napokon súd zamietol nárok aj v časti istiny vo výške 175,99 Eur, nakoľko nie je zrejmé, akým spôsobom žalobca dospel k uvedenej sume, rovnako prijaté úhrady mali byť započítané výlučne na istinu z dôvodu, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Nakoľko však z podanej žaloby nebolo zrejmé, na základe čoho žalobca vypočítal výšku istiny 125,19 Eur, nebolo možné návrhu ani v tejto časti vyhovieť. Zároveň súd opätovne poukazuje na to, že sám žalobca svoj nárok odvodzuje od zosplatenia úveru, následkom čoho (ak by zosplatenie bolo platné) by sa stal celý úver splatný, teda aj v rozsahu splátok predchádzajúcich zosplateniu aj v rozsahu splátok po zosplatení. Súd napokon uvádza, že žalobca ani jeho právny zástupca nevyužili svoje právo zúčastniť sa na pojednávaní a prípadne doplniť svoje skutkové tvrdenia alebo dôkazy, preto súd vychádzal len zo skutkových tvrdení uvedených v žalobe a priložených listinných dôkazov.

23. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Žalovaný bol v konaní úspešný v celom rozsahu, trovy konania mu však v priebehu konania nevznikli (nebol právne zastúpený, neplatil súdne poplatky). Súd dáva do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6Cdo/5/2017, v ktorom tento uviedol nasledovné: „Dovolací súd považuje za potrebné dodať, že princípu rozumnosti v práve (princíp „zdravého rozumu“) chrániaceho hodnotu racionality, vyvoditeľného z idey právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a tiež princípu efektivity vyplývajúceho z čl. 17 CSP, nezodpovedá taká interpretácia a aplikácia ustanovenia § 262 ods. 1 a 2 CSP, výsledkom ktorej je rozhodnutie súdu obsahujúce výrok, že strana sporu má nárok na náhradu trov konania, hoci je v čase rozhodovania súdu zrejmé, že jej žiadne trovy nevznikli a už ani vzniknúť nemôžu, a tiež následné rozhodnutie súdu obsahujúce výrok, že strana sporu je povinná zaplatiť druhej strane náhradu trov konania vo výške 0,00 €. Takéto výroky sú za danej situácie rozporné a nerešpektujúce zásadu podľa ktorej z nemožného právo (nárok, záväzok) nevznikne, resp. že k nemožnému sa neprihliada (impossibilium nulla obligatio est - nemožné nezakladá záväzok - D 50, 17 185 - Celsus). Odporujú zároveň všeobecnému poznaniu, že „z ničoho nič nevznikne“ (Lukretius). Navyše rozhodnutie súdu ukladajúce povinnosť plniť, ktoré je v skutočnosti rozhodnutím o uložení povinnosti neplniť (resp. rozhodnutie ukladajúce povinnosť plnenia a zároveň neplnenia), oslabuje autoritu súdov a dôveryhodnosť výkonu súdnictva.“ Z toho dôvodu súd žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal.

24. Vzhľadom na uvedené a v súlade s citovanou právnou úpravou súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.